

— Не, мисля, когато влѣзохъ никого нѣмаше на улицата.

— Влѣзе? Та тѣй влазя ли се, бе синко? Прѣзъ покрива, на юрюшъ! Не вреди, дѣдовия Манолевъ синъ ми е добъръ гостенинъ всѣкога, най-вече когато ми иде отъ толкова далеко мѣсто. Гладенъ ли си, Иванчо!

— Благодаря, бай Марко, не съмъ гладенъ.

— Не, ти трѣба да хапнешъ. Азъ щж идж да умиряж домашнитѣ, па пакъ щж дойдж, да си побъримъ... и да ѝ нагласимъ. Хай Богъ да те поживи, какво щѣхъ да направя, казвае Марко, като сваляше полека чекмака на пицова си.

— Прощавай, бай Марко, глупость страшна направихъ.

— Трай долѣ се върнж, и Марко излѣзе и затвори вратата на обора.

Той завари жена си и майка си прѣмалѣли отъ страхъ; а като го видѣхж живъ и здравъ, тѣ извикахж и го уловихж за ржцѣтѣ, като че се бояхж да не излѣзе пакъ. Марко се прѣстори спокоенъ и ги смѣтна: той ги увѣри, че нищо не намѣрилъ на двора, че вѣроятно нѣкоя котка или куче е бутнало тувлитѣ, а глупавата Пена надала врява.

— Само разбудихме махалата, каза той, като увираше пицовитѣ въ кубуритѣ, що висяхж на стѣната.

Домашнитѣ се успокоихж.

Баба Иваница извика слугинята:

-- Пено, мари, да ти опустѣягъ зъркалитѣ, уплаши ни. Скоро изведи дѣцата да иджтъ да пикагъ на синъ камъкъ.

Въ тоя часъ вратнята се похлопа яката. Марко излѣзе надвора и попита: Кой тропа?